

den ene, kan den ogsaa garantere for den anden; men saa ligger det lige saa nær at drage den Konsekvens: Skal Staten træde hjælpende til paa den Motivering, det erede Flertal i dette Tilfælde har gjort gældende, saa forlange vi det gjort for de store Kreditforeningers Vedkommende lige saa vel som for de smaa. Som sagt, Grundlaget mangler, og Konsekvenserne ere aldeles ikke usarlige.

Judenrigsministeren (Hørring): De Vindringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal i Betænkningen, have kun en rent formel Betydning, idet de ændre Talene, medens i Realiteten Forslaget bliver det samme, og da jeg ved 1ste Behandling af dette havde Lejlighed til at udtale mig om min Stilling til det, skal jeg indskrænke mig til med ganske saa Ord at sige, at Stillingen er uforandret. Jeg fastholder nu som den Gang, at dette Spørgsmaal om en Understøttelse til Husmandskreditforeningerne i Anledning af Konverteringen er afgjort ved de Forhandlinger, der gik forud for Loven af 30te Marts 1892. Den Gang forelaa netop det samme Forslag, som det, hvorom der nu er Tale, og den Gang blev Resultatet dette, at Lovgivningsmagten, og særlig Regeringen, ikke vilde gaa med dertil, og Forslaget faldt. Nu er det blevet genoptaget, men der er ikke anført noget som helst, der kunde berettigede eller besøge Regeringen til at indtage en anden Stilling til Forslaget end den Gang. Det, der her er Tale om, er, som det var den Gang, en Gave og ikke andet, og for at give denne Gave af Statskassen maa der være skyldtgørende Grunde. Det er der ikke. Jeg skal i saa Henseende henholde mig til, hvad der blev udtalt af den erede Ordfører for Mindretallet (S. Hage).

Der har været forhandlet i Udvalget angaaende en Forandring i Husmandskreditforeningernes Statutter, saaledes at man kunde opnaa inden for Foreningerne at faa oprettet en Afdeling med det Resultat, at Reserverfonden blev delt med Hensyn til Interessenterne, saaledes at man altsaa en Gang kunde naa til en Opgørelse af denne første Afdelings Reserverfond for sig og navnlig ogsaa kunde naa til, at, naar Reserverfonden havde opnaaet for denne første Afdelings Vedkommende en vis Størrelse, kunde Bidraget for Interessenterne nedsættes. Denne Sag har foreligget tidligere for Administrationen, idet Direktørerne for Husmandskreditforeningerne i Sommeren 1893 indgav Andragende om en saadan Forandring af Statutterne. Den Gang kunde Regeringen ikke gaa med

dertil, idet man mente, at Tiden endnu ikke var kommen dertil, at Reserverfonden ikke havde opnaaet en saadan Størrelse, at Hensynet til Rentegarantien tillod en Forandring af Statutterne. Smidtidigt, nu da Spørgsmaalet har været fremme i Udvalget, skal jeg udtale, at Regeringen er villig til, saa snart som Direktørerne igen maatte henvende sig om en saadan Forandring i Statutterne, at tage Spørgsmaalet paa ny under Overvejelse og se, om man nu mulig kunde imødekomme Foreningerne; at man en Gang vil naa dertil, anser jeg for givet. Spørgsmaalet er blot, om Tidspunktet er kommet. Men i øvrigt maa, mener jeg, Afgørelsen af dette Spørgsmaal ligge i Administrationens Haand, det vil ikke være rigtigt at lægge det ind under Afgørelse ved Lov og navnlig ikke under Afgørelse ved det Forslag til Lov, som nu ligger paa Tingets Bord, og som i og for sig ikke har noget med dette Spørgsmaal at gøre.

Ordføreren (A. Nielsen): Jeg maa anse det for ret ønskeligt at forsøge at komme til Enighed med Ordføreren for Mindretallet (S. Hage). Hvis der havde været Mulighed derfor, vilde det vel være sket i Udvalget. Her sker det næppe. Jeg maa maasse dog knytte nogle Bemærkninger til, hvad Ordføreren for Mindretallet fremsatte, og da først til, hvad han sagde om Trangen. Jeg tror, at det maa være hævet over enhver Tvivl og Diskussion, at de Folk, som der her er Tale om at yde Støtte, ere Folk, der leve under saadanne Forhold, at der virkelig kan siges at være Trang til Stede hos dem, og netop fordi det er saa, var det, at jeg tillod mig at drage en Sammenligning med det Tilskud, som vi her fra alle Sider ere enige om at yde Amtskommunerne til Støtte for de kommunale Stættebædere. Jeg fastholder, at de Folk, her er Tale om at komme til Hjælp, ere, hvad Trangen angaar, ubestridelig uheldigere stillede end den Minoritet inden for de andre, som virkelig faar noget af de 1,450,000 Kr., men for øvrigt har jeg ikke forsøgt at drage nogen Analogi mellem de to Arter af Tilskud. Det hele, som det drejer sig om, siger Ordføreren for Mindretallet, er kun 119,119 Kr. for Thyderne og 40,000 Kr. for Verne, og det er et i Forhold til Interessenternes Antal lille Beløb; ja, det er ganske vist ikke noget stort Beløb, det drejer sig nemlig om $\frac{2}{100}$ pCt. af deres skyldige Kapital i 2—3 Terminer, men det er dog altsaa for et længere Tidsrum end det, hvori der ydes til Amtskommunerne, thi den Ydelse skal jo kun gælde for indværende Aar. Jeg skal kun gentage, at baade